

Cròniques del món

El president dels EUA, Barack Obama, en el discurs de cloenda del debat general de l'assemblea de les Nacions Unides, el dia 23 de setembre pròpassat.

Obama es presenta a l'ONU

WASHINGTON ■ Ricard González

Després d'haver apel·lat a la cooperació internacional reiteradament des de la seva elecció com a president dels EUA, la setmana passada Barack Obama va fer una nova crida a l'entesa entre nacions des del faristol més il·lustrat: l'assemblea general de les Nacions Unides.

El seu discurs va ser el moment més mediàtic d'una setmana de feina intensa, que li ha permès de deixar reposar uns quants dies la punxeguda reforma sanitària. El president va intervenir a la cimera del clima de l'ONU; va fer per primer cop una reunió de tres bandes amb el rai palestí i el primer ministre israelià; es va entrevistar amb els seus homòlegs xinès, rus i japonès; va presidir una sessió del Consell de Seguretat dedicada a la no-prolifерació nuclear, i també la reunió al G20 de Pittsburg.

De totes les teclades que ha tocat aquests

dies, ha insistit sobretot en la lluita contra el canvi climàtic i la no-prolifерació nuclear. Ja quan era senador, aquest era un dels temes favorits d'Obama, i ara ho continua sent, ajudat per l'actitud desafiant de Corea del Nord i l'Iran. Arran de l'estancament habitual de la qüestió palestina, probablement un dels èxits diplomàtics d'Obama ha estat l'acceptació per part de Rússia d'un enduriment del règim de sancions a l'Iran si fracassa l'esforç diplomàtic que es reprendrà a principi d'octubre.

El president necessitava algun triomf diplomàtic aquesta setmana per demostrar l'efectivitat de la seva aposta per l'anomenat *poder tou*, basat en la persuasió, i que es contraposa al *poder dur*, és a dir, la força militar i les amenaces. Aquestes darreres setmanes, els crítics conservadors han alçat la veu contra una política exterior que consideren un fra-

càs, perquè, ultra la millora a les enquestes sobre la imatge del país a l'exterior, sostenen que no ha aconseguit res per als interessos nacionals dels EUA.

No obstant això, ara mateix, l'assumpte més delicat per a Obama –i que amb prou feines ha aparegut aquest setmana als seus discursos– és la guerra de l'Afganistan. A hores d'ara, sembla clar que el màxim responsable militar nord-americà al país asiàtic, el general McChrystal, demanarà una intensificació militar per a poder aplicar la seva doctrina antiinsurgent, com es deriva d'un informe seu que s'ha filtrat a la premsa. L'opinió pública es mostra majoritàriament contrària a enviar-hi més tropes, i el Partit Demòcrata es troba completament dividit en aquesta qüestió. Així doncs, l'Afganistan pot representar el dilema més gran fins ara per al president Obama.

MARROC ■ Erena Calvo

Sifaw és un nom amazic. Un nom que no pot portar un nadó si neix al Marroc, malgrat que aquest poble habita al nord de l'Àfrica des de fa milers i milers d'anys i és inseparable de l'origen i la cultura d'aquella zona, denuncien els col·lectius amazics, que parlen de discriminació. Precisament són els noms d'origen àrab o islàmic, es queixen, els que poden escollir els pares si el nadó neix en territori alauita. Mounir, Moudie –d'aquesta última categoria– serien els equivalents del proscrit Sifaw. Human Rights Watch (HRW) acaba de denunciar públicament la negativa del Marroc a deixar llibertat als progenitors per escollir el nom del seu fill. Una cosa que també afecta els marroquins residents a l'estranger i que invalida la inscripció del nomenat al registre civil. La llei assenyalava que els noms dels nadons han de tenir un caràcter marroquí. Tanmateix, destaquen des de HRW, “les administracions locals interpreten aparentment aquesta exigència traduint-la en l'elecció de noms àrabs, malgrat que els ciutadans berbers també són nadius del Marroc”. L'organització internacional lamenta la inseguretat jurídica en què romanen els infants amb noms amazics, mentre els seus pares –si les circumstàncies ho permeten– s'embranchen en llargs i costosos processos judicials. HRW assegura haver traslladat cinc d'aquests casos sense resoldre al ministre de l'Interior, Chakib Benmoussa, per mitjà d'una carta tramesa el mes de juny passat i a la qual el marroquí encara no hauria contestat, segons assegura Human Rights Watch. Tanmateix, el ministre de l'Interior assegurava fa pocs mesos que no hi ha cap llista de noms –ni al Marroc ni als consolat a l'estranger– que restringeixi la llibertat dels ciutadans marroquins a escollir lliurement el nom dels fills. HRW va remetre el ministre a la llei relativa a l'estat civil, que assenyalava que els noms han de tenir caràcter marroquí i no podran ser composts per més de dos noms, ni de poble o tribu, ni atemptar contra la moral i l'ordre públic. Segons el ministre, el 2007 es van presentar 88 casos de litigi en aquesta matèria i 75 van ser acceptats. Els altres tretze, va assenyalar Benmoussa, van ser rebutjats perquè eren noms estrangers, de ciutats o llocs. Malgrat les seves paraules, amazics i Human Rights Watch hi

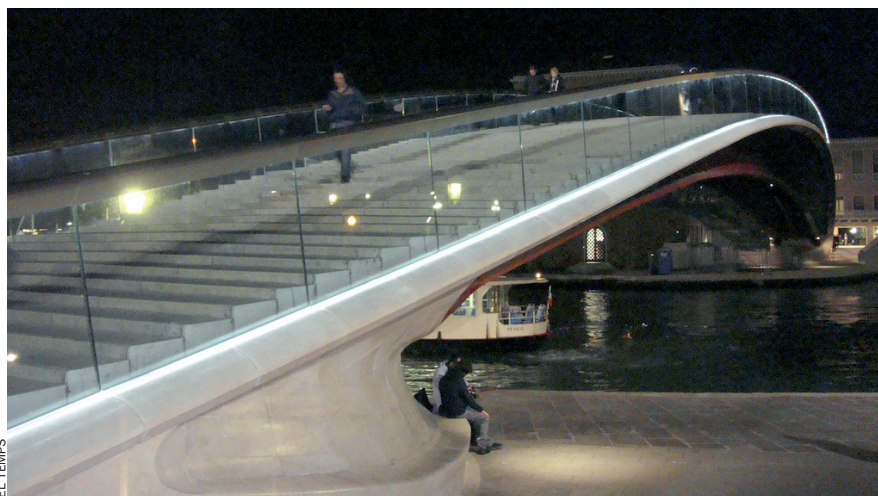
EL TEMPS
El ministre d'Interior marroquí, Chakib Benmoussa

insisteixen: també els amazics han de tenir llibertat per a escollir una cosa tan personal com el nom que portarà el seu fill, per a tota la vida.

ROMA ■ Miriam Díez

Venècia titlla el pont de Calatrava d'“insecur”. Si en un lloc del món els ponts tenen raó de ser, és sens dubte Venècia. La ciutat dels canals i del cinema viu ara una polèmica arran de les acusacions que rep el pont construït per l'arquitecte i enginyer valencià Santiago Calatrava, i que a la ciutat ja ha esdevingut el sinònim del pont *insecur*. Fa dos anys que es va acabar aquesta gran obra i l'afer ja s'anomena popularment *cas Calatrava*. Alguns voldrien que el pont fos enderrocat, i les autoritats ciutadanes han alarmat la població insinuant que el pont –el nom oficial del qual és Pont de la Constitució– podria esfondrar-se. L'assessora Mara Rumiz ho ha desmentit dient que “és totalment fals”, però la pressió es manté i els venecians s'ho pensen dues vegades abans de

travessar el que es coneix com el quart pont sobre el canal. Luigi Giampaolina i Andrea Camanzi defineixen el pont amb l'eufemisme d'“obra no plenament funcionant”, i diuen que se l'ha de “controlar” constantment perquè es troba als nivells de seguretat “mínims segons la normativa”. La culpa de la inseguretat del pont està, segons un estudi que s'ha fet públic aquests dies, en “errors projectuals de Calatrava”, que sembla que l'ajuntament de Venècia “no va prendre en consideració”. Rumiz ha explicat que el pont “s'ha de controlar”, però que “ja ho sabíem des del començament”. El pont de Calatrava es va inaugurar, sense gaire rebombori públic, ara fa dos anys, quan en feia onze que havia començat el projecte. “No hi ha pau per a l'arquitecte espanyol” o “El Pont de Calatrava és insegur” són titulars que han alarmat els venecians. El pont connecta una de les vores del Gran Canal, entre la plaça de Roma i l'àrea de l'estació de trens. L'alcalde Massimo Cacciari va voler-ne una inauguració en sordina per mirar d'apacar les crítiques que han acompanyat el pont, que per a molts venecians però és “plenament digne”, “arquitectònicament transgressor” i “eficaç”. El pont que ha desbancat al famós pont de Rialto va costar 11 milions d'euros i, segons Calatrava, és un acte “d'amor” per Venècia. L'estructura, definida com “l'essència de la discreció”, d'acer i vidre, té 94 metres de llargada i 9,28 d'alçada. Es va inaugurar l'11 de setembre de l'any passat.

EL TEMPS
El pont de Santiago Calatrava a Venècia, molt qüestionat.